

Phần 1

XIN CHO EM KIẾP NGƯỜI

Đầu lăm mới có dịp hội ngộ cùng bạn bè cũ ở cùng quê, nên Phong đã phải nhậu suốt từ lúc trời đứng bóng, cho đến lúc hơn bốn giờ mới chợt nhớ là mình còn phải trở về. Anh luýnh quýnh chuẩn bị hành lý, khiến mấy người bạn cười trêu chọc:

- Cái thằng, trai chưa vợ mà giống như sợ bà chằn nào ở nhà ăn thịt vậy! Sao không ở lại đây ngủ thêm đêm nữa xem sao!

Phong xua tay:

- Mình còn phải đi thăm ông bác đau nặng ở bên kia cù lao, nếu đi trễ thì sẽ không còn đò sang sông.

Một người nữa bàn ra:

- Đây sang đó chỉ hơn chục cây số, đi xe ngựa chỉ mất nửa giờ, vội gì!

Nhưng Phong vẫn cương quyết, anh chào bạn bè, rồi còn hẹn:

- Nếu ông bác tôi lành bệnh, lượt về thế nào cũng ghé lại chơi một tuần liền!

Mấy người bạn phấn khởi:

- Hứa là phải nhớ đó nhé! Thôi được rồi, đi đi. Mà chúng tôi đã dọn sẵn chiếc xe ngựa chạy tốt để đưa cậu đi rồi. Hẹn gặp lại!

Phong vừa ra xe thì anh chàng đánh xe đã giục:

- Trời đang chuyển mưa đó cậu, ta phải đi tới bến đò trước khi trời mưa thì đò mới dám sang sông. Bây giờ trễ lắm rồi đó!

Phong cũng vội, nên vừa lên xe anh đã dòn hành lý sang một bên, tranh thủ nằm xuống sàn xe, nhằm để cản gió, như thế xe sẽ chạy được nhanh hơn. Anh chàng phu xe tên Lý đã nhanh nhẩu lên tiếng:

- Nếu mệt thì cậu Hai cứ nằm ngủ một chút đi, khi nào tới em sẽ gọi.

Phong hơi mệt do men rượu nặng, nhưng chẳng hiểu sao anh lại không muốn ngủ. Có lẽ anh muốn nhìn ngắm phong cảnh hai bên đường hơn.

Xe qua khỏi một đoạn đường gập ghềnh, Lý bảo:

- Đường phẳng rồi, em sẽ chạy vượt tốc độ luôn!

Phong phải ngăn anh ta lại:

- Không nên chạy nhanh quá! Tôi cũng muốn chậm chậm một chút để còn ngắm cảnh. Lâu quá không về đây, cảnh trí bây giờ khác nhiều quá...

Phong là người quê quán ở nơi này, nhưng theo cha mẹ ra tỉnh thành học từ lâu, lần trở lại này là sau hơn năm năm. Do đó, có những nơi tuy biết từ ấu thơ, nhưng nay nhìn lại anh không khỏi ngỡ ngàng.

Xe chạy được hơn mười phút nữa thì trời tối mịt mù, mây đen kéo đầy một góc trời. Lý tắc lưỡi:

- Mưa tới rồi!

Phong lo lắng hỏi:

- Liệu mình tới bến đò kịp không?

- Kịp thì kịp giờ, nhưng mưa thì tới ngay bây giờ, e rằng...

Anh ta nói chưa hết câu thì chợt Phong nhìn thấy bên đường cách gần trăm thước, có một bóng người đưa tay vẫy vẫy. Anh hỏi:

- Họ quá giang xe phải không?

Lý chạy xe thường ngày nên rành, đáp:

- Quá giang đó, nhưng trời mưa gió, mình lại gặp thế này, ai mà rước cho được!

Nói xong, anh ta ra roi liền mấy cái con ngựa tung vó chạy rất nhanh. Chẳng mấy chốc, xe đã vượt qua chỗ người đứng đón xe. Phong nhận ra đó là một phụ nữ đứng co ro, có vẻ đang bệnh hoạn. Anh kêu lên:

- Ngừng lại!

Anh chàng đánh xe cũng nói to:

- Cậu không phải bận tâm với mấy người quá giang giữa đường này đâu. Ở đây nếu cho quá giang thì chục chiếc xe này cũng chở không hết!

Phong vẫn cương quyết:

- Tôi bảo anh cứ dừng lại. Nếu cần thì tôi trả thêm tiền công.

Lý phân trần:

- Không phải em không muốn cho quá giang, nhưng đoạn đường này vắng, trời lại sắp mưa lớn, ngộ lỡ...

- Anh không thấy người ta là phụ nữ, lại hình như đang bệnh hoạn chi đó nữa. Làm phước thì được phước, lo gì.

Không cãi được, Lý đành phải gò cương lại. Tuy nhiên, xe cũng đã chạy ló đến cả trăm thước. Phong nhảy xuống ngay, anh chạy đến gần và hiểu rằng mình đã quyết định đúng, bởi lúc ấy cô gái đang run rẩy, mặt, môi tái nhợt.

- Cô nương cần về đâu?

Cô gái tuổi trên dưới hai mươi, lắp bắp:

- Dạ... dạ em cần về... bến đò.

Phong mau mắn:

- Tôi cũng đang đi tới đó. Vậy cô mau lên xe đi!

Anh định quay lưng đi, nhưng thấy cô gái lão đảo thì chụp vội lấy cánh tay và giục:

- Để tôi dìu cô đi, nhanh lên kẻo trời mưa!

Được dìu nên cô gái đi được đến bên xe, nhưng tới đó thì cô là người đi, khiến Phong phải bế xốc cô ta lên xe, nhường hẳn phần rộng cho cô ta nằm, còn anh thì thu mình lại co ro. Anh giục:

- Chạy nhanh đi anh Lý!

Anh chàng Lý khẽ lắc đầu, hình như muốn nói gì đó nhưng ngại. Chẳng mấy chốc thì đã đến gần bến đò. Chợt cô gái choàng dậy và kêu khẽ:

- Suýt nữa đã đi ló, cho em xuống đây.

- Nhà cô ở chỗ nào, để xe ngừng ngay nhà.

Chỉ tay về phía ngõ nhỏ đằng xa:

- Nhà em ở mãi trong kia, xe vào không tiện. Xin cảm ơn quý ân nhân, nếu không có ngài thì vừa rồi có thể em sẽ ngã ở bên đường. Em bị cảm gió bất ngờ...

Cô ta không đợi Phong dìu, đã tự bước xuống xe, một lần nữa cúi đầu lễ phép:

- Xin đa tạ. Em tên là Hạnh Hoa, nhà ở xóm Cây Trâm, ngay trên Gò Trúc.

Cô ta vừa dứt lời tức thì bước đi rất nhanh, khác với vẻ yếu đuối bệnh hoạn lúc nãy. Đi được gần chục bước, chợt nhớ điều gì, cô ta quay lại nói:

- Khi nào có đi qua đây mời ngài ghé qua tê xá, tiện nữ xin mời ly nước trà ơn!

Phong ngẩn ngơ nhìn theo, còn Lý thì lên tiếng:

- Loại con gái này phải dè chừng.

Phong tức giận:

- Tôi không muốn nghe anh nói về khách của tôi như vậy!

Bị chinh, Lý nín thinh, nhưng xem ra không hài lòng. Anh ta ra roi cho xe chạy nhanh tới bến đò. Tới nơi, cũng may chuyến đò cuối cùng sắp rời bến. Phong bước xuống đò xong, nhắc Lý:

- Cậu quay về ngay đi, nói tôi cảm ơn các bạn, hẹn sẽ gặp lại.

Lý chỉ chờ có thể, anh ta giục ngựa đi ngay, trước khi trời đổ mưa.

Con thuyền vừa rời bến đã phải dừng lại, người chèo đò nhìn trời rồi quyết định:

- Mưa lớn lắm, không thể qua sông lớn trong thời tiết này. Vậy ta phải chờ tới sáng mai thôi.

Nhiều người phản đối, đứng ra Phong cũng không đồng tình, bởi anh cần đi thăm ông bác gấp lắm. Nhưng chẳng hiểu sao cho đến lúc thuyền quay lại bến rồi mà Phong vẫn không nói tiếng nào...

Hầu hết khách đã rời đò, người thì trở về nhà, vài người nhà xa thì cũng đi tìm nhà quen để tá túc qua đêm. Đến lúc này Phong mới bừng tỉnh, anh hỏi thăm chỗ trọ thì người ta chỉ:

- Ở cách đây nửa dặm mới có một khách điểm nhỏ, nhưng xem ra với lượng người lữ đò đông như vừa rời thì khách điểm ấy e rằng sẽ không còn phòng nào.

Phong lo lắng:

- Mình chẳng quen ai ở đây cả, biết làm sao đây?

Anh lững thững đi dọc theo bờ sông, chợt có một người đi vượt qua mặt và nói một câu trống không:

- Sao không đi tìm cô gái quen lúc chiều?

Phong sáng mắt lên, reo khê:

- Vậy mà mình cũng không nhớ ra!

Anh định chạy theo người vừa nói câu nói kia, nhưng họ đã vụt mất bóng. Phong tự hỏi: Ai mà biết chuyện cô gái?

Nhưng lúc đó trời bắt đầu đổ mưa, nên Phong chẳng còn kịp nghĩ ngợi gì thêm, anh quay lại, nhắm hướng đã đi qua lúc chiều. Nhờ ít hành lý nên Phong cũng không khó lắm để vác đi bộ. Anh tìm hỏi một người qua đường:

- Ông biết xóm Cây Trâm còn gần không?

Ngược nhìn Phong với vẻ tò mò, ông ta đáp cộc lốc:

- Sắp tới rồi!

Phong đi chưa đầy trăm bước, đã nghe ai đó bên đường nói lớn:

- Xóm Cây Trâm đây rồi, còn tìm đâu nữa!

Phong quay nhìn thì chẳng thấy một ai, bởi đó là một xóm vắng. Đúng hơn là một xóm hoang, không có lấy một nóc nhà.

- Ủa...

Phong chậm bước lại, định đợi có người đi tới để hỏi thăm. Tuy nhiên, anh đợi ngót một khắc mà chẳng thấy ai. Còn đang tiến thoái lưỡng nan thì chợt nhìn thấy có ánh đèn trước, Phong mừng khôn xiết, vội bước thật nhanh về hướng đó.

Nhưng đi mãi mà vẫn chưa tới gần được ánh đèn. Mà chừng như Phong càng đi thì nó càng xa hơn.

- Chẳng lẽ...

Một ý nghĩ vừa thoáng qua đầu, Phong vội xua nó ra ngay. Vừa lúc có ai đó nói phía trước mặt:

- Không kiên nhẫn gì hết, mưa to rồi đó!

- Kìa, cho tôi hỏi...

Nhưng người vừa nói cũng giống như mấy lần trước, chẳng đáp lời. Phong phải lặp lại câu hỏi:

- Ai đó, cho tôi hỏi thăm!

Hoàn toàn im lặng. Phong đã bắt đầu chồn chân, hoa mắt... Bỗng anh cảm thấy túi hành lý trên vai mình như bị ai đó lấy đi một cách nhẹ nhàng. Anh chỉ kịp kêu khẽ:

- Ai?

Túi hành lý đã bị lấy mất mà chẳng biết ai là thủ phạm. Phong nhìn qua lại một lượt nữa, rồi cố hết sức, vụt chạy thẳng về phía có ánh đèn. Vừa chạy anh vừa kêu to:

- Cô Hạnh Hoa! Cô Hạnh Hoa!

Tiếng gọi của Phong vang vọng trong đêm, nghe như đang lạc vào một chốn hoang vu, rừng núi nào đó. Từ nào đến giờ Phong vốn là người lì lợm, gan dạ, chưa từng biết sợ chuyện quỷ ma, nhưng giờ phút này anh nghe lạnh cả người, tay chân đã bắt đầu mất kiểm soát.

Bước đi được vài bước nữa thì đột nhiên Phong bị ngã xuống. Trong lúc đầu óc lơ mơ, Phong có cảm giác như mình nhìn thấy một khuôn mặt rất quen, tuy nhiên anh không làm sao lên tiếng gọi được, cũng không đưa tay vẫy hay chụp nắm, cầu cứu...

Vừa khi ấy, phong mơ hồ nghe như có người hỏi câu gì đó, rồi một bàn tay ai đó chụp lấy tay anh, kéo lên...

- **P**hông tỉnh lại rồi!

Phong vừa mở mắt ra đã giật mình. Trước mặt anh là hai người lớn tuổi hoàn toàn xa lạ. Người đàn bà đứng lên rất nhanh, mang ra một bát gì đó nghi ngút khói:

- Cậu ấy đói lắm rồi, đã qua một đêm, một ngày rồi còn gì...

Ông cụ râu tóc bạc phơ, có vẻ trầm tĩnh hơn, đưa tay ngăn lại:

- Khoan đã, để cậu ta uống một ly nước đã. Bây giờ nước cần hơn thức ăn.

Bà lão nghe lời, mang đến ly nước và tự tay đưa cho Phong. Đúng là Phong đang khát khô cả họng, gặp nước là uống một hơi hết nửa ly. Ông lão lại ngăn không cho uống tiếp, đích thân ông dùng muỗng múc mấy muỗng nước cháo cho vào miệng người bệnh. Quả nhiên sau đó Phong cảm thấy tỉnh người, mở mắt lớn hơn, quan sát kỹ và lên tiếng rất khẽ:

- Tôi đang ở đâu?

Bà cụ reo lên:

- Cậu ta tỉnh hẳn rồi ông ơi!

Ông cụ gật đầu:

- Tốt rồi. Cậu ấy không sao rồi.

Phong lặp lại câu hỏi:

- Tôi đang ở đâu đây?

Bấy giờ ông cụ mới trả lời:

- Đây là nhà của vợ chồng lão. Cứ gọi là lão Tam. Còn tại sao cậu lại ở đây thì từ từ nhớ lại đi...

Phong không cần cố gắng cũng nhớ lại rất nhanh những chi tiết vừa qua, anh thở thốt bật dậy. Nhưng do sức quá yếu, nên vừa bật lên, anh đã ngã trở xuống. Ông lão nhẹ giọng bảo:

- Cậu cứ nằm đó, rồi tôi nói cho cậu nghe mọi chuyện.

Phong lại nhìn họ, thấy hai người già trước mặt mình vẻ mặt phúc hậu thì có hơi yên dạ. Ông lão bắt đầu kể:

- Đêm hôm trước, lúc đi soi ếch ngoài nghĩa trang thì tôi gặp cậu nằm ngất ngoài đó. Lúc đưa cậu về đây thì cậu hoàn toàn không biết gì, người lạnh ngắt như cái xác chết. Bà lão nhà tôi sợ quá định chạy đi báo động, nhưng cũng may, sau đó nhờ uống vài viên thuốc gia truyền của tôi, cậu ấm lại, nhưng vẫn còn mê man. Tôi yên tâm, bởi như vậy là cậu chưa chết...

Bà cụ chen vào:

- Lúc mê sảng, cậu cứ kêu tên người nào đó nên tôi đoán chắc là cậu bị lạc mất họ...

Phong hốt hoảng:

- Cháu gọi tên ai?

- Hạnh Hoa!

Đó là câu đáp của ông cụ. Phong lần này cố gắng và bật dậy được. Anh bật kêu lên liền:

- Hạnh Hoa!

- Đó là ai mà cậu kêu không ngớt?

- Dạ...

Anh kể lại đầu đuôi câu chuyện. Vợ chồng ông lão nghe xong đều lắc đầu thở dài:

- Không xong rồi...

Phong ngạc nhiên:

- Sao lại không xong?

Ông lão không đáp, ông đứng lên đi ra ngoài, để cho bà vợ nói chuyện với khách. Phong sốt ruột hỏi tới:

- Sao hai bác lại có vẻ như... hay là...

Bà cụ thở dài:

- Ông nhà tôi không muốn nói cho cậu nghe, sợ cậu bệnh lại...

Phong quả quyết:

- Đâu có sao, bác cứ nói đi!

- Cái tên Hạnh Hoa đâu có ở xóm này. Mà chỉ có... ở ngoài nghĩa địa!

- Kìa bác!

Phong cho rằng những người này đã già nên lắm cảm, anh đứng lên và quyết định đi ngay. Bà cụ lo lắng:

- Kia, cậu còn chưa khoẻ mà.

Nhưng Phong vẫn bước ra ngoài, anh bước đi chỉ vài chục bước thì ngo ngác nhìn quanh, bởi khắp nơi là bãi tha ma, chớ chẳng có nhà cửa của ai! Thì ra...

Nhìn lại sau lưng Phong càng kinh ngạc hơn, bởi ngôi nhà mà anh vừa đi ra cũng chẳng còn thấy đâu!

- Ủa, sao lạ vậy...

Vừa lúc đó, Phong thấy có một người xách chiếc giỏ câu đi tới, anh mừng rỡ:

- Dạ thưa chú, cháu muốn hỏi thăm...

Người đàn ông chất phác nhìn qua Phong rồi hỏi:

- Cậu tìm mò mả ai trong này phải không?

- Dạ không. Cháu muốn hỏi nhà của lão Tam...

Người đàn ông cau mày:

- Lão Tam nào? Có phải lão già đi soi ếch không? Lão ta được kêu là Ba ếch chớ ít ai gọi lão Tam. Nếu đúng lão ta thì mộ ở đằng kia.

Lão đưa tay chỉ đúng vào hướng ngôi nhà mà Phong vừa đi ra. Phong ngo ngác:

- Không... lão ấy còn sống. Mới đây lão vừa mới...

Lão đi câu trợn tròn mắt nhìn Phong:

- Cậu... cậu bị... ma rồi!

Nói xong ông ta mau bước đi thẳng, khiến Phong hốt hoảng gọi với theo:

- Bác ơi... cháu hỏi nhà cô Hạnh Hoa?

Ông lão càng đi nhanh hơn, giống như bị ma đuổi. Phong bực dọc, vừa lầm bầm vừa giậm chân. Bỗng ngay trước mặt anh lúc ấy có một ngôi mộ đất đã lâu năm, cỏ mọc um tùm, hiện ra một mộ bia mà vừa thoáng nhìn qua Phong đã xanh mặt: Hạnh Hoa!

- Sao... sao lại...

Phong chợt cảm thấy xây xẩm và lão đảo... Rồi không còn kiếm chế được, anh chàng ngã người xuống, ngất đi lần nữa...

Tình lại trong nhà ông bác mình, điều đó làm cho Phong không thể nào tin được. Anh hỏi người nhà:

- Sao tôi lại ở đây?

Người anh họ của Phong kể lại:

- Nửa đêm hôm qua, lúc mọi người đang ngủ say thì có tiếng gõ cửa. Chính tôi ra mở cổng thì bắt gặp chú nằm ngay lối ra vào, trên ngực chú có một mảnh giấy viết mấy chữ, tuồng chữ giống như của con gái...

Phong sốt ruột:

- Trong giấy viết gì?

Anh ta móc túi lấy ra mảnh giấy xếp đôi:

- Chú đọc đi, chắc biết là chữ của ai.

Trên giấy chỉ ghi vắn tắt: Hãy tỉnh dưỡng rồi gặp lại sau!

Người anh họ hỏi với nụ cười nghi kỵ:

- Ai mà có vẻ thần bí vậy?

Bỗng dung Phong kêu lên:

- Hạnh Hoa!

Ai nấy trong nhà đều ngơ ngác:

- Ai là Hạnh Hoa?

Lúc này Phong mới quả quyết:

- Chắc là nàng ấy đưa tôi về đây!

Rồi anh thuật lại chuyện ở bên đò, nghe xong không ai tin đó là sự thật:

- Chắc là Phong nó bị ảo tưởng hay sao rồi? Làm gì có chuyện như thế!

Bác gái của Phong suy nghĩ cẩn trọng hơn, bà nói:

- Cứ để cho nó nghỉ ngơi rồi sẽ hỏi lại sau.

Nhưng Phong thì không yên, anh hỏi ông anh mình:

- Đường từ đây về bến đò Lợi Giang bao xa và ngoài đường sông, còn có đường bộ không?

Người anh lắc đầu:

- Ngoài đường sông, không còn cách nào về đó. Nơi ấy cách đây hơn bốn mươi dặm, mỗi ngày chỉ có hai lần đò đưa. Hôm qua chú về đây giờ đó cũng hơi lạ, bởi không có chuyến đò nào đi trễ như vậy.

Bà bác của Phong cũng nói:

- Chắc là người nào đó đem cháu về nhà họ rồi mới đưa về đây nên tới vào lúc nửa đêm. Cháu có quen ai ở xóm này?

- Dạ đâu có. Mấy năm con mới về đây một lần, đường đi còn không nhớ, làm sao có người quen.

- Còn cô Hạnh Hoa nào đó?

- Thì con đã nói rồi, đó là cô gái con mới quen ở bến đò. Con nghi là cô ấy đưa con về đây thôi, chứ đâu đã chắc.

Người anh họ quả quyết:

- Không cô Hạnh Hoa thì cô nào khác thôi. Chữ viết của con gái rõ ràng. Chú nhớ lại xem, còn có cô nào nữa?

Bị chất vấn lời thôi, Phong đâm bực:

- Làm gì có ai!

Anh dùng dằng tính bỏ đi, nhưng chợt nhớ bệnh tình của ông bác, nên quay vào nhà trong, hỏi:

- Bác ra sao rồi?

Bác gái anh vui mừng nói:

- Ông đang bệnh nặng lắm, thầy thuốc xứ này đã chạy hết nên mới nhắn con về gấp. Nhưng chẳng hiểu sao tự dung từ trưa hôm qua đến giờ ông ấy lại hết bệnh! Đang ở ngoài sân sau tía cây.

Phong đi ngay ra sân sau, anh ngạc nhiên thấy bác mình khoẻ như chẳng hề bệnh hoạn gì.

- Sao nghe bác bệnh nặng, con lo quá...

Viên ngoại họ Từ cười tươi với cháu:

- Bác khoẻ còn hơn lúc chưa bệnh nữa!

- Bác uống thuốc gì vậy?

Từ viên ngoại kéo Phong lại gần:

- Bác chỉ nói riêng cho con nghe thôi, đừng để tới tai bác gái con thì phiền... Bác chẳng có thuốc men gì cả, đêm hôm trước khi bác đang ngủ thì bỗng mơ thấy một cô gái thật lạ đẹp, đứng bên giường bác và cất tiếng hỏi: Có phải ông là bác của Mã Phong ở làng Hoài Sơn không? Bác còn chưa kịp trả lời thì cô ta đã tiến lại gần bác, đưa tay chạm vào vai bác hai lần, rồi đi... Vậy mà khi tỉnh lại thì bác chẳng còn thấy bệnh tật gì! Bác mừng quá, nhưng không dám nói cho bác gái con nghe, tính bả hay ghen tuông bậy bạ, sợ lại nghĩ bác mơ tưởng gái liêu trai này nọ...

Phong ngạc nhiên quá đổi:

- Bác có nhớ mặt cô gái đó không?

- Chẳng những nhớ mà bác còn được cô ấy nói cho biết tên nữa. Tên là Hạnh Hoa.

Phong kêu lên:

- Hạnh Hoa!

Tiếng kêu của anh quá lớn, khiến bà viên ngoại từ nhà trước phải chạy vào:

- Có chuyện gì vậy?

Từ viên ngoại có vẻ lúng túng, còn Phong thì nhanh trí đáp:

- Dạ, con mừng bác con hết bệnh, con không ngờ!

Bà Từ quay vào mà vẫn lẩm bẩm:

- Ông này bệnh giống như bệnh tà vậy...

Chiều hôm đó, Từ viên ngoại cho làm tiệc linh đình để thết đãi cả nhà, đồng thời cũng mừng cậu cháu trai về thăm. Ông bảo Phong:

- Không mấy khi về chơi, kỳ này con phải ở lại đây chơi vài tháng mới được đi!

Phong do dự:

- Con còn nhiều việc. E là...

Phong nghĩ ngay tới việc mình phải trở lại bên đò tìm Hạnh Hoa, nên dù sau đó ông bác có ép lắm, anh cũng chỉ ậm ừ cho qua. Trong bụng Phong thì tính chỉ ở lại vài ngày thôi...

Đêm hôm đó, trần trọc mãi mà Phong vẫn chưa ngủ được. Anh nằm xuống, ngồi lên năm ba lượt, rồi cuối cùng quyết định mở cửa sau đi ra sân vườn. Khu vườn lúc trưa Phong đã đứng rất lâu với ông bác, nhưng so với lúc này thì nó khác xa. Vườn vắng lúc nửa đêm có cái gì đó khác lạ, với Phong điều này lại là sự thú vị. Anh đang muốn tìm một chút thư giãn đầu óc hơn là sự yên ắng bình thường... Và chừng như ước gì được nấy, vừa khi ấy Phong ngủ được thứ hương thơm rất lạ, mà thoát tiên anh ngỡ đó là hoa trong vườn. Nhưng nhìn quanh không thấy có khóm hoa nào, mà ngủ kỹ thì thấy không phải là hương từ những cánh hoa tươi...

Chợt một mảnh giấy nhỏ rơi ngay trước mặt, Phong nhặt lên xem và giật mình, bởi mấy chữ trong giấy là gửi cho anh!

“Chào anh Phong. Lâu lắm rồi anh mới trở lại, không thể đi ngay được đâu!”.

- Ai vậy?

Phong ngơ ngác nhìn quanh và cảm giác như có ai đó đang đứng rình. Nhưng tuyệt nhiên không có ai cả. Một tiếng động cũng không.

- Ai có ý trêu chọc thì xin ra đây, Phong rất muốn được gặp!

Anh lặp lại câu nói đến lần thứ hai, vẫn im lặng. Chẳng nghĩ ngợi thêm, Phong bước nhanh về phía trước và mừng thầm, bởi càng đi thì hương thơm như gần hơn, chứng tỏ anh theo đúng hướng.

Nhưng khi đến cuối vườn thì Phong hơi thất vọng. Bởi trước mặt anh là bức tường rêu phong cao ngất, không có lối đi nữa. Nhìn chung quanh là cây cối um tùm, bóng đêm dày đặc. Phong tiu nghỉu quay trở lại, thì giẫm phải một mảnh giấy nữa. Nhặt lên và cũng như lần trước, có mấy chữ quen thuộc: “Trở về phòng sẽ gặp!”.

Phong cố tìm một lúc, vẫn không thấy gì lạ, anh đành bước nhanh trở về. Vừa bước vào phòng anh đã ngửi được hương thơm giống như này giờ ngoài vườn!

- Ai đó?

Anh thấp sáng ngọn đèn lên thì thất vọng, bởi căn phòng vẫn trống không!

- Chắc chắc nàng ta vừa mới ở đây!

Thật ra nàng nào Phong đâu có biết. Vả lại nếu có nàng nào thật thì sự xuất hiện đột ngột vào giữa đêm như thế này đâu phải là điều lành! Tuy nhiên, chẳng hiểu sao

Phong nôn nóng muốn diện kiến cho bằng được. Bởi vậy anh cúi xuống gầm giường, mở bung cánh cửa tủ quần áo để tìm xem nàng ta có trốn trong đó? Khi đã biết chắc là không thì đôi mắt Phong lại sáng lên khi nhìn thấy một mảnh giấy đặt trên gối.

“Tắt đèn, đi nằm. Và nhớ, chỉ được chạm vào người bên cạnh khi nào được phép. Tuyệt đối không được nói chuyện, không được mở đèn. Làm ngược lại thì sẽ ân hận!”.

Tính tình vốn бурong, nhưng lúc này anh chàng Phong lại ngoan ngoãn. Có lẽ sự thôi thúc gặp người đẹp đã khiến anh quên hết...

Tắt đèn và leo lên giường nằm trong thế chờ đợi... Chỉ vài chục giây sau thì Phong có cảm giác có thân người ai đó đặt lưng xuống bên cạnh anh, rồi hơi thở nhẹ nhàng phả vào mặt, khiến Phong ngất ngây. Rồi bất chợt một bàn tay ai đó đặt lên tay anh và kéo nó nhẹ nhẹ sang bên. Nơi tay Phong vừa đặt xuống không cần nhìn thấy anh cũng hiểu là mình đặt ở đâu. Mềm và mát lạ thường!

Quên lời dặn, Phong vừa định lên tiếng thì chợt miệng anh như bị bàn tay ai đó chặn lại. Người ấy cũng không nói gì... mà chỉ hành động.

Nếu ai hỏi Phong, anh đang bị khiến làm gì thì có lẽ Phong cũng không tiện nói ra. Có những việc không cần nói mà ai cũng hiểu...

Thời gian qua thật chậm...

Đến khi Phong nghe tiếng gà gáy rộ thì cũng là lúc thân thể anh bị đẩy mạnh ra, khiến anh suýt ngã xuống giường! Lúc định thần lại, đưa tay sờ bên cạnh thì không còn thấy ai. Anh kêu lên:

- Cô!

Không nghe tiếng đáp, Phong nhảy xuống giường, đốt sáng ngọn đèn và lần này cũng bắt gặp một mảnh giấy với dòng chữ: “Đã là phu quân của người ta, cảm không được tư tưởng đến người khác. Làm trái lại thì hậu quả sẽ khôn lường!”.

Nhớ lại những điều diễn ra trong đêm, tự dung Phong rùng mình. Cảm giác đê mê thì còn nguyên, nhưng một cái gì đó rờn rợn cũng đang len lỏi trong người anh...

- Dậy chưa Phong?

Tiếng gọi của bà bác. Phong lên tiếng:

- Dạ, con dậy từ nãy giờ.

- Sửa soạn rồi đi với hai bác sang nhà của bác Cả Sanh. Sáng sớm nay họ mời.

- Dạ.

Tuy dạ nhưng Phong không hề muốn đi. Bởi anh chưa biết mục đích của chuyến đi, vả lại chuyện về đây để đi thăm viếng người này người nọ là điều Phong không nghĩ tới.

Bà Từ lại nói vọng vào:

- Minh đi sớm, bởi họ đã mời điêm tâm.

Lại có cả chuyện đó. Phong nản quá, nhưng anh không dám cãi, bởi từ khi cha mẹ mất rồi thì người bác này chẳng khác là cha. Bà Từ lại rất thương Phong nữa.

Không đầy nửa giờ sau thì vợ chồng Từ viên ngoại đã chờ sẵn ngoài sân. Khi Phong bước ra thì ông Từ đã lên tiếng ngay:

- Ngày xưa bác đi coi mặt vợ mà được mời đón như vậy thì sướng biết mấy! Nghĩ mà ghen tị với con.

Phong ngơ ngác:

- Bác nói... coi vợ cho ai?

Bà Từ lừ mắt nhìn ông:

- Tật lạnh chanh của ông cũng không chừa!

Rồi bà quay sang Phong, giục:

- Lên xe lẹ lên con!

Bước lên chiếc xe ngựa khiến Phong chột nhớ chuyện xe tới bên đò hôm trước, bất giác anh nói:

- Có lẽ ngày mai hai bác cho con về. Con có nhiều việc...

Bà Từ nghiêm giọng:

- Làm sao về được! Con nên nhớ...

Bà kịp dừng lại trước khi nói ra điều bà chưa muốn nói. Và bà chuyển sang chuyện khác:

- Con năm nay bao nhiêu tuổi rồi, Phong?

- Dạ tuổi thìn, hai mươi.

Ông Từ chen vào nói:

- Con rồng thì bay bổng, bay cao dữ lắm. Thường đàn ông tuổi rồng hay đào hoa...

Bỗng bà trừng mắt:

- Vậy ông cũng đâu có ngoại lệ!

Biết mình lỡ lời, nhưng không còn kịp nữa, ông Từ lắp bắp:

- Tôi... tôi thì khác...

Cái máu sư tử Hà Đông của bà thì ông Từ còn lạ gì, nên sau câu nói hớ ấy, ông ta im như thóc. Phong phải phá tan không khí căng thẳng:

- Bữa nay sao bên bác Cả Sanh lại mời mình qua sớm vậy bác? Mà sao họ biết cháu về?

- Ồ... người ta đợi con về ngày đêm. Họ...

Nhà Cả Sanh cách đây không xa lắm, nhưng xe ngựa chạy chậm, nên phải mất một giờ sau họ mới tới nơi. Vợ chồng Cả Sanh đã ra tận cổng đón khách, và chừng như họ chỉ chú ý một mình Phong. Cho nên khi vừa thấy mặt, đích thân Cả Sanh đã ôm chầm lấy anh và nói một câu mà Phong ngỡ ngàng:

- Có được chàng rể như vậy mới xứng đáng!

Có lẽ sợ Phong thắc mắc, nên bà Từ vội nói:

- Xin lỗi để anh chị Cả đợi lâu. Bởi ông nhà tôi mới hết bệnh, xe không dám chạy nhanh.

Ông Cả Sanh nắm tay Phong đưa vào nhà và quay vào trong gọi lớn:

- Nói cô Hai bay chuẩn bị ra chào khách đi!

Một tiếng dạ như trong tuồng hát, giọng một nữ nhân vừa nhão vừa kéo dài. Bà Cả có vẻ hãnh diện khoe:

- Con Hai nhà tôi tính tình vui vẻ, cả làng này ai cũng thương mến. Để cháu nó ra chào anh chị và... cậu Phong đây.

Rồi bà nói riêng với Phong:

- Trong lúc người lớn nói chuyện với nhau, bác cho phép con dẫn Mỹ Dung ra vườn ngắm cảnh, chuyện trò.

Nội nghe giọng dạ nhão nhet vừa rồi Phong đã nản, giờ lại sắp phải diện kiến con người này nữa, Phong bắt đầu chán, anh ước sao giờ này mình được nằm ngủ trong phòng, để tiếp tục được hưởng cái dư vị lạ thường kia...

- Dạ, con xin chào hai bác. Em xin chào... chào...

Bà Cả phải đỡ lời con gái:

- Đây là Phong, cháu hai bác Từ viên ngoại. Con cứ gọi bằng anh cho quen.

Phong không buồn nhìn lên, tuy nhiên khi nghe bà Từ nhắc khẽ, anh mới ngẩng lên. Và...

- Ủa, Hạnh... Hạnh Hoa!

Bà Từ ngạc nhiên:

- Con gọi ai là Hạnh Hoa?

Bà Cả phải nhắc:

- Con gái bác tên là Mỹ Dung.

Nhưng Phong đã quả quyết:

- Đúng là Hạnh Hoa rồi! Hạnh Hoa, cô không nhớ tôi sao? Tôi là người cho cô quá giang xe ngựa tới bến đò chiều mưa hôm đó. Tôi là...

Cả phải lên tiếng:

- Vậy ra hai đứa đã từng quen nhau! Thảo nào...

Bà Từ hỏi:

- Có phải cô gái mà mấy bữa nay con nhắc tới hoài đây không?

- Dạ đúng rồi. Vậy mà con cứ tưởng...

Tuy nhiên, lúc ấy Phong nhớ lại giọng nói nhão nhẹt của cô gái này vừa rồi thì khựng lại. Thấy Phong nhìn con gái mình, bà Cả lại tưởng anh chàng bị sắc đẹp của Mỹ Dung hợp hồn, nên hài lòng lắm:

- Hai con có thể ra ngoài chơi, chờ chút xíu vào ăn điểm tâm.

Phong hầu như không còn e dè nữa, anh nhìn cô gái, hỏi dồn:

- Cô Hạnh Hoa thật sự không nhớ tôi sao?

Cô gái tên Mỹ Dung ngỡ ngác:

- Anh hỏi ai? Hạnh Hoa nào?

Phong lặp lại:

- Hạnh Hoa, nhà cô ở Gò Trúc, thôn Cây Trâm. Đêm hôm đó...

Phong định nhắc lại chuyện cũ, nhưng nhìn thấy có nhiều người nên thôi. Trong lúc anh còn đang lúng túng thì cô gái đã chủ động rủ:

- Ta đi ra ngoài chơi đi!

Nghĩ đó là dịp may, nên Phong đi theo. Ra tới chỗ vắng, anh vừa định lên tiếng thì cô nàng đã nói trước:

- Đã thành thân với người ta rồi, bây giờ còn nhắc tới ai nữa? Còn nhớ anh đã được dặn những gì không?

Phong giật mình, tròn mắt nhìn cô nàng. Thì ra “tai nạn xảy đến là với cô nàng này?” Anh bước lùi một bước, vừa lúc cô nàng phá lên cười:

- Coi anh chàng tính tháo chạy kia!

Bị chạm tự ái, Phong nghiêm giọng:

- Trượng phu đứng giữa trời đất, có làm có chịu, xin cô nương đừng...

- Vậy ta hỏi ngươi, vừa rồi ngươi nhắc tới cô Hạnh Hoa nào, và phải chăng muốn chạy đi tìm cô ta?

Bấy giờ Phong mới giải thích đầu đuôi:

- Tôi quả có người bạn gái tên Hạnh Hoa, tuy chưa mặn nồng, nhưng chỉ một lần gặp gỡ cũng đủ để tôi lưu luyến. Tôi có ý định đi tìm nàng ấy, nhưng không phải lúc này.

Cách trả lời khẳng khái của Phong khiến cô nàng dịu giọng lại:

- Khẩu khí nghe cũng khá. Nhưng dấu sao người cũng đã phạm vào điều ta cấm. Người tính sao đây?

- Tôi... tôi...

Nàng bất ngờ nói:

- Cử hành hôn lễ ngay với tôi!

Phong thất thân:

- Sao được? Cô nương nên nhớ là...

Nàng ta đành giọng lại:

- Nếu làm trái lại thì khăn gói mà đi châu Diêm Vương!

Nàng ta nói xong quày quả bỏ đi, Phong lặng người khá lâu... trước khi có tiếng gọi từ trong nhà:

- Hai đứa vào ăn sáng!

Bà Cả vừa bước ra. Không thấy con gái, bà ngạc nhiên:

- Con Mỹ Dung đâu?

Bà phải hỏi lại lần thứ hai thì Phong mới nghe, anh lấp bắp:

- Dạ... cô ấy mới ở đây, rồi...

Đã biết tính con, bà Cả cười nói:

- Chắc là nó chạy đâu đó rồi. Con nhỏ lớn xác mà còn con nít lấm, mai này về chắc là cháu phải mệт với nó!

Phong kêu lên:

- Kìa bác!

Bà Cả chùng như không để cho Phong nói thêm nên quay bước vào trong. Phong đành phải bước theo vào nhà. Mọi người đã tề tựu đông đủ, cả cô gái vừa rồi! Phong khựng lại, thấy vậy ông Cả Sanh giục:

- Ngồi vào đi cháu. Đến ngồi bên con Mỹ Dung đây, hai bác cho phép!

Bà Từ cũng đưa mắt ngầm bảo Phong làm theo lời. Chẳng biết làm sao hơn, anh chàng đành phải rụt rè bước tới ngồi xuống chỗ trống duy nhất. Mỹ Dung không còn thái độ như lúc này, cô ta lịch sự lấy đĩa chén cho Phong, và còn bạo dạn gấp thức ăn mời:

- Ăn đi chớ, mọi người chỉ còn đợi anh thôi.

Lạ quá, giọng cô nàng lúc này khác hẳn lúc này, cả âm thanh lẫn cung cách. Phong thu hết can đảm đưa mắt nhìn sang, và... anh há hốc mồm, không tin vào mắt mình nữa. Cô nàng ngồi đây tuy có giống với Hạnh Hoa, nhưng như có cái gì đó xa lạ, không hề có cái nét quen thuộc của một Hạnh Hoa mà Phong đã quen!

- Cô...

Cô nàng quay sang phân bua với mẹ:

- Má coi, anh cứ nhìn con hoài, ai mà ăn được!

Phong ngượng quá, anh phải nói lảng:

- Tôi... tôi nhìn con chim lạ ngoài cửa sổ...

Suốt bữa ăn, Phong cứ thấp thỏm không yên, anh muốn hỏi chuyện nhưng lại không dám nhìn sang cô nàng. Ông bà Cả thì nghĩ là cứ để cho đôi trẻ tự tìm hiểu nhau. Đến gần xong bữa ăn, bà Cả mới nhắc lại chuyện chính yếu của ngày gặp mặt hôm nay:

- Giữa hai nhà chúng ta thì không cần phải rào đón gì nữa. Sẵn hôm nay có mặt đông đủ, hai bác công bố chuyện trọng đại này: Hai nhà đã đồng ý kết thông gia, rằm tháng này sẽ tiến hành lễ hỏi, rồi ba tháng sau thì hôn lễ sẽ được tổ chức ở hai nhà. Kể từ hôm nay, hai bên cha mẹ cho phép hai đứa được qua lại, chuyện trò thân mật với nhau. Cháu Phong có thể gọi là cha mẹ cho quen.

Biết Phong sẽ có phản ứng, nên bà Từ nói chặn ngang:

- Mọi chuyện người lớn đã bàn xong hết rồi. Các con không phải lo gì hết. Phong cần bàn gì thêm thì về nhà mình nói chuyện.

Đột nhiên Mỹ Dung vụt đứng dậy, cô nàng bỏ chạy bay vào nhà trong. Bà Cả nhìn theo lắc đầu:

- Con gái đũa nào cũng giống như nhau. Mắc cỡ vậy chớ còn...

Còn lại một mình, Phong cũng tìm cách đứng lên, anh thoái thác:

- Con no rồi, xin phép...

Bước trở ra sân sau lúc này, chợt Phong nhìn thấy một bóng người giống hệt cô gái có khuôn mặt như Hạnh Hoa. Cô ta bước đi thật nhanh như cố tránh mặt Phong.

- Nhà này có tới hai người con gái?

Không kịp suy nghĩ thêm, Phong bước thật nhanh theo cô gái vừa khuất sau lùm cây. Trong lúc bước vội, Phong giẫm phải một vật, đến khi cúi xuống nhìn anh mới giật mình, bởi vật mà anh vừa giẫm lên chính là chiếc áo màu thiên thanh mà cô gái mới mặc!

Còn đang ngỡ ngác thì Phong nghe một giọng nói từ phía sau:

- Anh lại vi phạm lời hứa rồi! Bây giờ cũng giống như chiếc áo đó, anh phải cởi hết quần áo ra, coi như hình phạt đầu tiên. Hãy làm đi!

Phong chưa kịp có phản ứng gì thì như bị ai đó giật phăng chiếc áo ra khỏi người! Cú giật thật gọn và nhanh, khiến Phong chỉ kêu lên một tiếng khê thì thân đã trần trụi!

- Kia, tôi... tôi...

Anh đoán thế nào cũng tới phần dưới thân thể, nên dùng cả hai tay ôm lấy lưng quần, vừa cố lý giải:

- Tôi có làm gì sai đâu. Tôi chỉ vô tình bị người ta gán ghép cho điều mà tôi hoàn toàn không muốn...

Mặc cho anh nói, lại một cú giật phăng nữa và lần này thì Phong chỉ còn biết xấu hổ ôm lấy mặt. Anh nghe gió thổi mát cả thân thể, điều đó có nghĩa là anh đang...

Phong hiểu là mình phải làm gì, anh vội lăn thật nhanh vào bụi rậm gần đó, trong lúc tay vẫn ôm lấy mặt!

Một lúc khá lâu, không nghe động tĩnh gì, Phong từ từ mở tay ra khỏi mắt và... phát hiện chung quanh mình chẳng có ai. Thân thể không còn mảnh vải che thân, nên dù vắng người, nhưng Phong vẫn phải nằm yên đó...

Một lúc sau, Phong nghe có tiếng của bà Từ và bà Cả, họ đang nói về anh:

- Thằng coi vậy mà cũng không vừa. Mới đó mà đã lên vô phòng con nhỏ. Chuyện này nếu lúc bình thường thì không dễ chịu với ông Cả nhà tôi đâu! Nhưng nay thì có thể...

Giọng bà Từ:

- Chị Cả thứ lỗi cho sự trẻ lòng non dạ của lũ trẻ. Dầu sao thì chuyện cũng lỡ rồi. Nhưng tôi cũng chẳng hiểu sao, chỉ trong thời gian ngắn vậy mà thằng Phong nhà tôi lại đủ sức để làm được chuyện ấy...

Bà Cả hơi lớn tiếng:

- Bộ quần áo nó bỏ lại trong phòng con Mỹ Dung đã nói lên hết mọi chuyện rồi, chối cãi gì nữa! Nhưng mà thôi, tôi vừa nói lúc nãy, nhà tôi sẽ chẳng bắt lỗi nó, miễn là chúng ta tính cho gọn chuyện này!

Nằm trong bụi, khi nghe nói đến đó Phong đã hiểu! Thì ra bộ quần áo của anh vừa bị lột đi, đã... nằm gọn trong phòng cô con gái ông bà Cả. Có nghĩa là Phong đã vừa làm chuyện đồi bại với con gái cưng của người ta. Bị oan, nhưng lúc ấy Phong chẳng có cách nào lên tiếng để thanh minh.

Lúc ấy, hai người đàn bà lại dừng rất gần chỗ Phong nằm trốn và tiếp tục câu chuyện. Giọng bà Cả:

- Tôi tính như thế này, ta nên cử hành hôn lễ cho tụi nó sớm hơn dự kiến.

Bà Từ giọng yếu xìu:

- Tùy chị thôi...

- Tôi tính bỏ luôn lễ hỏi, làm lễ cưới ngay tuần sau!

Bà Từ vẫn không phản ứng gì:

- Tùy chị...

Bà Cả có vẻ phấn khởi lắm:

- Tôi vui là chị cũng hiểu chuyện và muốn cho nó tốt lành. Thôi được rồi, mình không cần phải đi tìm thằng Phong nữa, rồi tự khắc nó sẽ biết mà về. Vợ chồng tôi cũng không nhắc tới nữa.

Họ quay trở vào nhà. Phong quá bức xúc, anh không dẫn được, đã kêu lên:

- Không được!

Nhưng vừa khi ấy, cổ họng của anh như bị ai đó bóp chặt, không để tiếng nói phát ra...